

3500.

„Чрез образа на Сврѣхчовека”, рече тя,
„Създавам охранител на реда!”
Но вместо Сврѣхчовека сврѣхчовечета
Се вляха във околната среда.

Съдбата се излъга. С притеснение
Пророни няколко сълзи дори,
Но само себе си, за съжаление,
Можа за грешката да укори.

И всяко идваше със своя мания
На някъде да води този свят
С Русия, Франция или Германия
Начело на всеобщия парад.

След океаните от кръв пролята
Те вихрят се все още на Земята.

3501.

Животът ни – искрица мимолетна
От огъня космичен на смъртта,
Превръщаме в надеждата заветна
Смъртта да надживеем чрез властта.

За власт огромна, безгранична, вечна,
Готови сме да сторим що ли не,
Дори да се окаже безчовечна,
Дори да се превърне във клане.

Но тъкмо щом с победата се сраства
И победителят се чувства бог,
Искрата на живота му угасва –
Властта му се превръща в некролог.

А огънят искрици нови ражда
И нова жажда към властта подклажда.

3502.

Ако внезапно някога решим,
Че няма да възпяваме войната
И одите за нея забраним,
Ще може ли да променим нещата?

Уви, на тези с дяволски души,
Които разговарят с експлозиви,
Едва ли някой може да внуши
Чрез стих дали са прави или криви.

Зад боя за красивата Елена
Е жаждата за плячка и пари,
И за да бъде удовлетворена
Войните дават средства най-добри.

И ето, повече от трийсет века
В лъжата вярва искрено Човека.

3503.

Познавам стихотворци, при които
Талантът е по-слаб от алчността
И точно затова те упорито
Заемат с пристъп първите места.

Чрез алчността си придобиват сила
Да плуват из житейското море
И в мамещата ѝ прегръдка мила
Талантът им се чувства най-добре.

Поет-министър или председател
На важен и безцелен комитет
Са онзи много важен показател,
Поетът за да стане пръв поет.

Какво от туй, че той е без значение
За идващите нови поколения!

3504.

„Никой не следва да бъде оправдан! Никаква хуманност!” (Нареждане на Георги Димитров за работата на „Народния съд”)

Той не ги познаваше по име,
Нито преброил бе колко бяха,
Злобата му бе неуголима
И заради нея те умряха.

Да превърнеш съдия в убиец
Се изисква воля нечовешка —
Само за трениран кръвопиец
Подлите убийства не са грешка.

„Никаква за никого пощада!”
Вожда заповядва на палача,
А след туй представител на ада
Спуска на съдиите задача.

Радват ли се хората, че мрат,
Щом са жертва на Народен съд?

3505.

Прекланям се пред мрачното геройство
На болните, умиращи във бедност
И в плен на гордостта – човешко свойство
За нравственост, но не и за безвредност.

Лекарствата за тях са недостъпни,
А болницата – крепост с вход зазидан,
Където в бялата престилка тръпне
Пари очакващият лекар виден.

Те боледуват в пещерната ера,
Кой би могъл от там да ги измъкне?
На поста си застава Касиера
И кара всяка милост да замлъкне.

А обещанията вдъхновенни
Са за наивници предназначени.

3506.

Бледнее вече в нас човечността,
Приета от маймуните в наследство
Откак сменихме я с ненавистта
И с нея свикваме от ранно детство.

В света ни няма друга живинка
Със страшна злост към своите събрата,
А ние вместо дружеска ръка
Подаваме ръката със камата.

Велика е свещената война,
За всеки бог пророците са много
И всички под свещени знамена
Зоват за смърт във името на Бога.

А ние и след думи, и след суми,
Човечността поръсваме с куршуми.

3507.

Поезия, наречена мълчание,
Съсредоточена в един пейзаж,
Не е ли вечното очарование
В света, наречен произволно „наш“?

Природата не мисли политически,
Когато сътворява красота,
А реализма социалистически
Е според нея болест на властта.

И тя го изоставя със презрение
Да крета по партийния си друм,
Където е превърнат в обвинение
На собствения си оскъден ум.

Там свърши, чужд на всякаква промяна...
Ранената поезия остана.

3508.

*Председателят на парламента Станко
Тодорв: „Има ли някакви съображения?
Няма. Тогава да преминем към гласуване.“*

Диви ме пълното единдушие
На целокупния ни парламент,
Дверта към Свободата той запуши я,
Преврна я в ненужен елемент.

И всеки от народните избраници
Се препитава от покорно „Да”,
Което е практически без граници –
Върви им всичко, като по вода.

С младежи, а и с много беловласи е
Попълнен нужният законен брой,
Прочули се чрез своето съгласие
Със всеки вожд, без оглед кой е той.

С единодушието те са свързани
И към червена пропаст са забързани.

3509.

Човек е надарен с възможността
Да си представя кръстните страдания,
Лъжите да усеща на властта
И на предизборните обещания.

Но той не може да почувства как
За месец-два загиват милиони
Край някакъв порутен волжски бряг –
Изключват го природните закони.

Погубените кротки мъртавци
Превръщат се в числа със много нули,
С които рой военни първенци

Пред бога на смъртта са се прочули,
Във знак, че повсеместно по Земята
Господстват генните на войната.

3510.

„Просто приятная дама и дама приятная во всех отношениях” (Н.В. Гоголь, „Мертвые души”, Гл. 9)

Една страна не може без класици,
Та те са ѝ духовната опора!
Да бъдат посред техните редици
Мечтаят съкровено много хора.

Класиците със ранга на световни
Са следващата група на творците
И техните занятия основни
Са да засветят, равни със звездите.

Тя, разликата между двете групи,
Естествено, е извор на надежда
За всеки чрез изкуство да откупи

Мощта, която към върха извежда,
Но е принуден скромно дотогава
Със местна слава да се утешава.

3511.

Как хубави са бързите промени
В журналистическия занаят,
Промени, от властта предназначени
Тоягата с парите да сменят!

Защо да плашим автора с затвора
Или с куршумен откос във гърба?
Та ние *вече* сме културни хора,
Ще го спечелим с мир, а не с борба.

И той от неподкупен става купен,
Кога с талант, кога и без талант,
С гръбнака, от тоягата пречупен,
Коего е за верността гарант.

Сложи човека в позлатен калъф
И става твой веднага и без кръв!

3512.

Познавах говедарче даровито,
Което си живееше честито

И само часове преди преврата
Си науми да кривне към гората...

Остави той общинските говеда
Във чест на септемврийската победа

И с надпис „Първа партизанска чета”
Се вля сред победилите момчета.

Властта от бедността му го избави,
Изми го и министър го направи,

За да прославя правдата червена
Навред из пролетарската вселена.

Той шеф на Външно е понастоящем
И коледни честитки там му пращам.

3513.

*Размишление върху „Двубой“
на Никола Йонков Вапцаров.*

Двубоят е безмилостно безплоден
И никак не прилича на епичен –
Един негоден сменя друг негоден
И всеки е със ордени накичен.

На робствата сме трайни абонати
И с имена дори сме ги нарекли,
Една над друга крайните им дати
Покриват се преди да са изтекли.

С врага под вежди гледаме се строго
И смърт му сочим, за да се уплаши,
Но в битката не се стараем много,
Животецът докато още наш е.

В пот къпем се обаче час по час,
Показвайки, че все пак сме корназ.

3514.

Убийството в нощта преди мира
Е безобразие всезадължително,
Но пукне ли сияйната зора,
То пак е зло обаче непростително.

А този съдбоносно кратък път
От задължение към престъпление
Осъществяват спешно власт и съд
Със вдъхновение и със умение.

И като копче в кухненски котлон
Ти включваш се в мира или в убийството
Под най-демократичен небосклон,
Където безпристрастно е съдийството.

Защо така е, а не друго яче,
Не ще узнаеш никога обаче.

3515.

Под „усреднена подлост“ в обществото
Аз подразбирам нещо като фон –
Над него подлостта е в плен на злото,
Под него всичко с честността е в тон.

При демокрация и комунизъм
Еднакъв фонът е установих
И без в подробностите да навлизам
Аз доста подлости под него скрих.

Но алената подлост безпощадна
Просмукана е с кръв, със много кръв,
И даже щом режимът се разпадна
Остана пак по кръвожадност пръв.

А всеки с право е да избере
Какво ще му приляга най-добре.

3516.

Днес всеки с достъп е към добротата,
Но често тя се сбърква с глупостта
И всички галеници на съдбата
Отбягват тъжната ѝ красота.

Подвързана тя в книгите заспива
Сред приказно безсилните слова
И точно там се чувства най-щастлива,
Че се зачитат нейните права.

Понякога служебен говорител
Ще идва да препише някой ред,
Когато иска с реч на просветител
Пред бюст на Левски да даде обет.

Но Левски в гроба няма да го чуе
И няма за това да го заплюе.

3517.

“Was für ein Glück für die Regierenden, dass die Menschen nicht denken!” (Adolf Hitler)

Водачът без съмнение обича
Държавата и целия народ
И да им служи предано се врича
До смърт или по-скоро до живот.

Естествено, сред важните задачи
Е обзавеждането с врагове,
Чиито майки трябва да разплаче,
Когато тайни служби основе.

Мощта му с тяхна помощ намалява
И за водача идват тежки дни,
А неговата повсеместна слава
Към залез бързо почва да клони.

Налага се на път към ешафода
От любовта си да лиши народа.

3518.

БСП – лява партия?! - Хайде де!

Отнехте на селяците мотиката,
За да ги тикате във политиката,

А там с потупване или с подкупване
Извърши се желаното пречупване

И съумяхте после да ги вкарате
Във тайната завяра на другарите,

А с тях в съюз сега спокойно грабите
С предимство беззащитните и слабите.

О, как старателно и без да млъквате
Бедняшките им корени изтъквате,

Опитвайки да лъжете за вашите
Най-съкровени връзки с богатите!

Последните надежди ваши скрити
Са във доверието на глупците.

3519.

*На 23.08.1943г. немски самолети с общо около
1000 души бойни екипажи са убили над 40 000
мирни жители в Сталинград, т.е средно по
40 убийства на човек. Подобна е картината
в Хамбург, Дрезден, но от страната на съюзниците.*

За серийни убийства във войната
Вместо присъда дава се медал,
Защото на войната правилата
Светът без съпротива е признал.

Медалите обаче не лекуват
Убийците от личната вина,
Те на герои горди се преструват,
Но плащат непредвидена цена.

Сън неспокоен, пълен със кошмари,
Измъчва безпогрешния палач –
Той вижда пак огромните пожари
И чува всепронизващ детски плач.

Но има и убийци закалени,
Които за убийства са родени.

3520.

При ескимосите сто имена
Окачествяват видовете сняг,
А в днешните най-подли времена
Е подлостта с един словесен знак.

Не е подготвен нашият език
За подлостите от различен вид,
Един подлец и без да е велик
Във общ дом със великия е скрит.

Там двамата стоят на бодър пост
И чакат как чрез всенароден глас
Без търсене на чуждестранен внос
Ще дойдат *нак* в държавата на власт.

Тях няма никой с нищо да тервожи –
Нима народен глас не е глас Божи?

521.

*Ми молитвенно призоваем на Святую Русь
и доблестные войска наши Божие благословение.
(Из манифеста на Николай II при обявяване на
Първата Световна война)*

Нима правата върху божествата
Зависят от граничната бразда
При освещаване на знамената
Със капки от светената вода?!

Горкият руски Бог живя за кратко
И бе удавен в октомврийска кръв,
Съветските народи своя „татко”
Решиха вместо Бог да бъде пръв.

А „таткото” бе твърде агресивен,
Ограбените черкви са безброй,
Така доказа, че е прогресивен
И с Бога е готов да влиза в бой.

Но той да стане Господ не сколаса,
Спомина се и после вампиряса.

3522.

*„Кажи им, майко, да помнят,
Да помнят мене да търсят
Бяло ми месо по скали,
По скали и по орляци,
Черни ми кърви в земята,
В земята, майко, черната!”
(Хр. Ботев, „На прощаване”)*

Една мечта е всъщност „На прощаване”,
Там Ботев режисира своята смърт
Чрез героично противопоставяне
Пред волята на Бога милосърд.

Презира Бог мечтите на поетите
И дави ги във действителността,
Макар от идеал да са обзети те
За справедливост и за красота.

За тях не свършват никога куршумите,
И от другари, и от врагове,
Това, че огнено подреждат думите,
От злобата не ще ги отърве.

Там изстрел еква в гъстия шумак
И той е на безсмъртието знак.

3523.

Живеем в обстановка историческа
С две гледни точки за съдбата тежка,
Едната гледна точка политическа,
А другата, по съвест, е човешка.

Кому ли днес не прави впечатление,
Че двете гледни точки на съвпадат,
Но при наличие на свое мнение
Главите имат свойството да падат.

Привлича най-голямото доверие
Страхът, великият ръководител,
В огромната империя на Берия,
ГУЛАГ където е светá обител.

Човек във нечовешки свят живее,
На който да се противи не смее.

3524.

*Ich habe kein Gewissen. Mein Gewissen
ist Adolf Hitler. (Hermann Wilhelm Göring)*

Внушителен научен резултат!
Без съвест можело да се живее.
Това доказва райхсмаршал, на щат
В страна, на път света да завладее!

Роди се вече нов ред. И къде?
В недрата на обрулена Европа,
Там слабият безмълвно бой яде,
А силният размахва яка сопа.

Войната тук е начин на живот,
Човекът щял без нея да загине*,
„Ein Volk, ein Reich, ein Führer!“ – цял народ
Под този лозунг крета със години.

А невъобразимият кошмар
Завърши със всесветския пожар.

**(Adolf Hitler, “Mein Kampf”)*

3525.

*Хаджи Иванчо Хаджипенчович (1822-1894г)
пише донос до Великия Везир за българското
революционно движение, а по-късно, като член
на съда, подписва смъртната присъда на Левски.*

Узрее ли земята за предателство
Предател непременно се намира,
Освободен от всяко посегателство
На честността, когато тя умира.

Покрусена от глад и от мизерия
На Левски майката сама посяга
На себе си, а злото лицемерие
Се моли в рая Бог да ѝ помага.

Предателят е в бодро настроение,
За паметник на жертвата се бори,
А в новото държавно управление
Катери се нагоре... Все нагоре.

Героите по дяволите пратили,
Ще се гордеем с техните предатели.

3526.

Със трийсет книги стихотворна плява
Поезията той обогатява,

Като боец на Партията мила,
Която цял живот го е кърмила,

Но не пропусна важния момент
Да каже скромно, че е дисидент.

„При Вожда на поредния банкет,
Когато всеки тика се напред,

Намерих подслон близо до вратата,
Едва опитах даже баклавата...

Това не е единствена проява
На ярката ми дисидентска слава,

Но аз за разлика от много други,
Не разгласявам своите заслуги.”

3527.

Желая да си сменям политиците
Подобно на пресрочени консерви
И срочно да им обновя редиците...
Но липсват ми потербните резерви.

Мъгли на равномерната посредственост
Обгръщат родната ни безнадеждност!
Кой ще поеме цялата ответственост
За мъката и нейната безбрежност?

Едреят комунисто-богаташите,
От политиката ни угоени –
Те в моите, и в твоите, и в нашите,
Безсилия са твърдо убедени.

Изкуствената нощ, за да разсъмне
Небесен гръм ще трябва да ги гръмне.

3528.

От тези зад червените кулиси,
Които черни планове кроят,
Съдбата на народа ни зависи
И той се тътри в кривия им път.

Те свалят и възкачват премиери,
Лъжите си превръщат в знамена
И в тях е длъжен Бога да намери
Богат и беден, мъж или жена.

Отделна личност те не ще измамят,
Но мамят лесно целия народ,
Това не обяснява даже храмът
И чудото остава доживот.

Човек отдавна слязъл е от клоните,
Но в сила са на стадото законите.

3529.

Притиснати сме в неизбежни клеши
В стремежа към успех в живот щастлив:
За лична свобода – мечти горещи
Обаче във кръга на колектив.

Униваме сред тази безизходност
И търсим справедливия баланс,
Но ни в народност, ни в международност,
Надеждите ни не намират шанс.

Тирани сменят се със демократи
Периодично не веднъж и дважд,
Люляни сме от бунт и от преврати,
Но стегнат вечно е хомотът наш.

Ще чакаме, дано бъде открит
За нас по-друг биологичен вид.

3530.

Прилагателни със съществителни
Се съвокупляват всеки ден
И с резултати често изумителни
Светът понявга е ощастливен.

Сашо Македонски бил величие,
Справил се бил с не един народ,
Осанката му всеки с лаври кичи я
И към безсмъртие му сочи брод.

Чърчил също е между палачите
И с „велик” е щедро увенчан,
А сигурно след време при водчите
И Хитлер ще получи кървав сан.

Когато безразборно се раздават,
Величията се обезценяват.

3531.

Марат откри „приятел на народа”*,
А Ленин сътвори „народен враг” –
Приятелството днес не е на мода,
Врага ще ликвидираме до крак!

„Народен враг” не е със ясен смисъл
И затова навред е приложим,
Присъда е, но кой я е подписал?
Народът ли или палач незрим?

Тя страстите до ярка жар разпалва
И призовава масите за мъст,
Човек без право е да я обжалва,

А си я носи като жертвен кръст
И с нея страда без да осъзнава
Какво ли тя във същност означава.

L'Ami du Peuple-1789.

3532.

Сър Артър Харис (1892-1984г.) е автор и реализатор на идеята за „бомбен килим”, чрез който се избива мирното население на противника.

Сър Артър Харис, виден баронет,
Със прозвището „Бомбардировач”,
Доказа чрез маршалски еполет,
Че сред палачите е пръв палач.

Постели бомбения си килим
Над Хамбург, Дрезден и какво да е,
Стотици хиляди превърна в дим,
Но грях за гибелта им не пое.

Пое обаче не един медал
За своя преизпълнен кървав план,
Чрез който повсеместната печал
Да въплъти в дрънкулки бе призван.

И този тип със свръхчовешка ярост
Спокойно доживя дълбока старост.

3533.

Словата се строят във редици
За план, наречен „Осемте стотици”,

Не в левове, не в метри, а във дни,
Препълнени със светли бъднини,

Които ако са осъществени
Ще дават хляб за тебе и за мене...

Изтекоха, но после за беда
От благоденствието ни следа

И хората ядяха хляба клисав
С мая от царя Симеон Борисов.

Той лъжеше, защото беше цар,
Лъжите са за него Божи дар

И ще му вярват „българи – юнаци”,
Докато той ги прави на ахмаци.

3534.

*На Бога се възлага отговорността за
така наречения „Голям взрив”, от
който се е пръкнал светът.*

Земята ни измина дълъг път
От господар на цялата Вселена
До малко късче от космична плът,
Със точка в картата обозначена.

А Бог имотите си разшири
И занаятът му е вече труден,
Галактики науката разкри
И той да ги обхожда е принуден.

Налага ни се често вместо Бог
Да търсим всекидневно Сатаната,
Той също като Него е жесток,
Но не държи на праведност в предплата.

А учените за възнаграждение
Получиха посмъртно опрощение.

3535.

Червеното нашествие приключи
Във свят с навек полóмена снага,
Пръстта привикна свежа кръв да смуче...
Човечеството? – Живо. Засега.

Но ако някак Партията свята
Повтори опита си пак, комай,
Не ще останат хора по Земята,
За да се радват на марксистки рай.

Червена бърдност в нежна опаковка
Безплатно се предлага на парче,
А после оръдейна подготовка
За всички траурен саван тъче.

На живите под форма на награди
Ще се раздават атомни снаряди.

3536.

*За нацистите най-трудно е било как да
организират масова смърт с ниски разходи.*

Икономическата себестойност
Бе много по-съществен аргумент
От всяка оръжейна бронебойност
И от пленен секретен документ.

Изтребваха човеците нещастни
Чрез тровене със смъртоносен газ -
Най-евтин и със данни най-прекрасни
Бе Ziklon-B и то за четвърт час!

Смърт за една човекоединица
Достигна минималната цена
И Аушвиц бе във първата редица
Сред службите из цялата страна.

А в рамките широки на Закона
Се приютиха 5-6 милиона.

3637.

„Имате ли съдени роднини
На Съда Народен от съставите”? -
Ако да, то ад пред вас ще зине
Винаги, каквото и да правите.

Вие в списъка сте „Враг запáсен”
И щом нейде вдигне се въстание,
Вождът казва: „Вие сте опасен”
И ви жертва в миг без колебание.

Правило е в този свят греховен
(Потвърждавано е многократно то!)
Да се смята всеки за виновен

До доказването на обратното,
Но че някой няма корен вражи,
Много трудно е да се докаже.

3538.

Аз имах млад другар. Добър другар.
Не кашляше. Бе силен като бик,
Но вместо да се цани за пъдар
Чрез РАБФАК* се превърна във химик.

Той сбъркваше „хинин” със „анилин”,
Умът му бе на пещерен човек,
Но бе на Партията верен син,
Случайно влязъл в атомния век.

Избутан бе напред. Получи сан.
Директорства без срам къде ли не,
Навред бе с неуспехи увенчан,
Но с ордени бе награден поне.

И все на петолъчката под знака
Полувековен юбилей дочака.

**РАБФАК – работнически факултет.*

3539.

Незрящият, когато води куция,
Те двамата създават Конституция

За личните им нужди пригодена,
А не за другите предназначена

И вие много даже да се трепете
Ще трябва да се движите след слепите

И да изчаквате докато куците
Се тътрят на живота през боклуците.

Бленувате за някаква промяна
И помощ търсите при омбудсмана?

Но точно там, оказва се, попадате
При най-голямата от изненадите,

Защото в този преходен етап
Той, омбудсманът, е и куц, и сляп.

3540.

*Корупцията е далавера, в която ти не участваш.
(Йордан Лечков, бивш кмет на Сливен)*

Отдавна всички корупционери
Са струпани във две подразделения,
Едните са самотни кождери,
А другите работят във сдружения.

Самотните ги гони главно рискът,
Тях често във затвора ще намерите,
Където алинеи ги притискат
За грехове – патент на касиерите.

Колективистите са друго нещо,
Те рядко се поддават на разкриване,
Опазва ги другарството горещо

С Отдела „Незаконно придобиване”.
Където са посрещани с разбиране,
Защото са отвсякъде блиндиращи.

3541.

Българка, бивша посланичка, е заловена да краде козметика на едно летище. (Новина)

Да, комунистката все път намира
Да не краде, а да експроприира...

Тя вихри се из мандри и обори,
Щом със фашизма трябва да се бори

Обаче дойде ли на власт, тогава
Тя нравите си облагородява

И се зае от няколко години
Да ползва козметични магазини,

Като с ръка, със ловкост надарена,
Посяга на парфюм и fond de ten'a.

Но на Варшавското летище стражът
Я хвана и реши да я накажат,

А тя показа с лик щастлив и горд,
Че е с дипломатически паспорт.

3542.

Заеме ли Поета шефски пост,
Разводът с музата е неотложен
Безплодието често му е гост,
Но той не вижда този знак тревожен.

Ласкатели в неспирен хор отвред
Наричат всеки негов стих шедьовър,
А на света не е роден поет
Да устои против подобен сговор.

Партийното безсмъртие е мит
И тъмен вход към вечната забрава –
Поет-партиец е особен вид,
Щикът опазва неговата слава.

Без него образът му повсеместен
Пак става повсеместно неизвестен.

3543.

Народът да мизерства в мирно време
Вещаят правилата стародавни -
Властта обича празните кореми,
Които пълни със надежди славни.

Обаче степента на празнотата
Е нужно точно да се регулира,
Щом поведението на главата
При всички случаи тя режисира.

Докрай изчерпаната се бунтува,
Тогава става трудно за режима,
Но иначе народецът кротува –
За да не мре, какво да хапне има.

Историята, а и Господ-бог,
Това приемат за добър урок.

3544.

Не случихме с царе и премиери,
Отхвърлеци се струпват върху нас
И чудим се дали ще се намери
Един ден и за нас удобна власт.

Търпим като добитък. А не сме ли?
Яремът ни е начин на живот,
Гордеем се с героите си смели,
Но те проливат кръв, а ние пот.

От чуждо робството ни стана родно,
Откърмихме тиранчета безброй,
На думи обществото е свободно,
На дело тъне в робския застой.

А робството при всяка нова среща
Ни става навик и не се усеща.

3545.

Диктаторът използва всички средства,
Включително и Справедливостта,
Срещу народа, който вечно бедства,
За да крепи ярема на властта.

Той я потиска явно, непрестанно,
Така показва страшната си мощ,
А цел му е това да е разбрано
От всички и да тръпнат ден и нощ.

Министърка направи дъщеря си,
Жена си – първи вицепремиер,
А зет му богатее с тайни каси,
Накратко – митнически офицер.

И прати Справедливостта да гние
В затвора със най-мрачната килия.

3546.

*Нека носим йоще срама по челото...
(Ив. Вазов, „Опълченците на Шипка“)*

Не е ли във сърцето той по-страшен
От белезите срамни по челото? -
Превръща се срамът в позор сегашен,
Обхванал целокупно обществото.

Кобургската династия – предател,
Измъчвал ни година по година,
Приехме чрез министър председател
Да управлява нашата Родина.

А той се подигра със всичко свято,
Останало у нас неопетнено,
Самоснабди се със имот богато
И по кобургски лъга вдъхновено.

Дори да се разкаем всички ние,
Петното няма как да се изтрие.

3547.

Бе Партията в поетична нужда
От някой бард с особени очи:
Бетонолеенето го възбужда,
За леенето на кръвта мълчи.

Я, колко много бодри кандидати!
Със ватенки, без ватенки – цял рой!
От себе си за гении признати
Във поиск на съвременен герой!

Наблизо се избиват мирни хора,
Измъчвани преди това до смърт,
Но сляп за тях е на поета взора,
Духът му бива като камък твърд.

.....

За тази власт той сътвори тиради,
Но падна ли, той първи я предаде.

3548.

Върху пазарната ламя израстна
Отскоро допълнителна глава,
Която е напълно безопасна
И защитава нашите права.

Тя разрешава всеки да купува
Отделни партийки с пари и чек,
По няколко да си напазарува
Без оглед чифт ли са или са тек.

Едни да управляват ще постави,
А други в опозиция на пост –
Народът името му ще прослави
И Свободата ще му бъде гост.

Износят ли се, подлежат на смени,
Те за това са и предназначени.

3549.

Щом Глупостта и Неграмотността
Постигнат заедно съобщност здрава,
Най-неотложна цел им е властта
Във името на общата управа.

Чрез обичайното си мнозинство
Постигат я необичайно лесно,
Не пита никой как и със какво,
Това на всички е добре известно.

А после министерските кресла
По братски помежду си разпределят
И няма мощ, която би могла
Да ги възпре – тях, с цялата им челяд.

Такава власт не само, че е силна,
Но се оказва трайна и стабилна.